

Skarga wniesiona w dniu 29 października 2010 — Komisja Europejska przeciwko Republice Austrii**(Sprawa C-516/10)**

(2011/C 13/38)

*Język postępowania: niemiecki***Strony***Strona skarżąca:* Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Braun i E. Montaguti, pełnomocnicy)*Strona pozwana:* Republika Austrii**Żądania strony skarżącej**

- stwierdzenie, że utrzymując w mocy § 5 w związku z § 2 ust. 3 i 4 oraz § 6 ust. 2 lit. g) VGVG, Republika Austrii naruszyła art. 49 i 63 TFUE;
- stwierdzenie, że utrzymując w mocy § 6 ust. 2 lit. d) w związku z § 2 ust. 3 i 4 VGVG, Republika Austrii naruszyła art. 49 i 63 TFUE
- obciążenie Republiki Austrii kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja nie preczy, że państwa członkowskie mogą ograniczyć nabywanie gruntów ze względów interesu ogólnego. Przytoczone w żądaniach przepisy Vorarlberger Grundverkehrsgesetzes (ustawy kraju związkowego Vorarlberg o obrocie gruntami, zwanej dalej „VGVG”) stanowią jednak nieproporcjonalne ograniczenie swobody przepływu kapitału oraz swobody przedsiębiorczości.

W szczególności nieproporcjonalna jest tzw. Interessentenregel (reguła zainteresowanego), zgodnie z którą VGVG przy nabywaniu gruntów rolnych przyznaje rolnikom pozycję uprzywilejowaną wobec nierolników. Dalsze rolnicze użytkowanie gruntów może być zagwarantowane przykładowo również wtedy, gdy potencjalny nabywca będzie miał wolę długoterminowego przedłużenia dzierżawy gruntu dotychczasowemu dzierżawcy.

Nie jest zrozumiałe również, dlaczego reguła zainteresowanego ma zastosowanie również wtedy, gdy dotychczasowy właściciel wnosi grunt jako aport do przedsiębiorstwa lub fundacji, choć zapewnione jest dalsze użytkowanie rolnicze.

Zdaniem Komisji nieproporcjonalne jest również, że wspomniana reguła zainteresowanego jest stosowana ponownie, jeżeli do sprzedaży nie dojdzie z przyczyn, które nie leżą po stronie sprzedawcy.

W końcu Komisja zarzuca, że VGVG nie przewiduje żadnego uregulowania, które przy braku zainteresowania rolników zagospodarowaniem gruntu rolnego pozwoli na jego sprzedaż bez zobowiązania nabywcy do jego rolniczego użytkowania.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 2 listopada 2010 r. — Yeda Research i Development Company Ltd, Aventis Holdings Inc przeciwko Comptroller-General of Patents

(Sprawa C-518/10)

(2011/C 13/39)

*Język postępowania: angielski***Sąd krajowy**

Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym*Strona skarżąca:* Yeda Research i Development Company Ltd, Aventis Holdings Inc*Strona pozwana:* Comptroller-General of Patents**Pytania prejudycjalne**

Jeśli kryteria dla oceny, czy produkt jest „chroniony patentem podstawowym pozostającym w mocy” w rozumieniu art. 3 lit. a) rozporządzenia nr 469/2009⁽¹⁾ obejmują, wyłącznie albo między innymi, ocenę, czy dostarczenie produktu naruszyłoby patent podstawowy, to czy dla dokonania stosownej analizy ma znaczenie to, czy naruszenie nastąpiło bezpośrednio czy przez pomocnictwo w świetle art. 26 porozumienia dotyczącego patentu wspólnotowego, wdrożonego w Zjednoczonym Królestwie za pośrednictwem art. 60 ust. 2 Patents Act 1977 oraz w świetle odpowiednich przepisów w prawie innych państw członkowskich Wspólnoty?

⁽¹⁾ Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) z dnia 6 maja 2009 r. dotyczące dodatkowego świadectwa ochronnego dla produktów leczniczych

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Bari w dniu 27 października 2010 r. — Giovanni Colapietro przeciwko Ispettorato Centrale Repressioni Frodi

(Sprawa C-519/10)

(2011/C 13/40)

*Język postępowania: włoski***Sąd krajowy**

Tribunale di Bari

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym*Strona skarżąca:* Giovanni Colapietro.*Strona pozwana:* Ispettorato Centrale Repressioni Frodi.

Pytania prejudycjalne

Tribunale di Bari zwraca się do Trybunału Sprawiedliwości celem wydania orzeczenia w przedmiocie następujących pytań:

- 1) Jaki jest zakres rozporządzenia (EWG) nr 822/87 ⁽¹⁾, a w szczególności jego zakres terytorialny i czasowy oraz jakie jest jego „ratio legis” z punktu widzenia sankcji w odniesieniu do roku winiarskiego 1993/94, którego dotyczą okoliczności faktyczne w rozpatrywanej sprawie?
- 2) Czy jest prawdą, że wyżej wskazane rozporządzenie (EWG) nr 822/87, w zakresie jego art. 39, zostało wykonane — w odniesieniu do wskazanego roku winiarskiego — przez rozporządzenie (EWG) nr 343/94 ⁽²⁾ z dnia 15 lutego 1994 r. i zostało przez nie zastąpione?
- 3) Czy zastosowanie kary w wysokości 390 250 000 ITL, obecnie 201 547,30 EUR (dwieście jeden tysięcy pięćset czterdzieści siedem euro trzydzieści centymów) w związku z zaniechaniem dostarczenia dla celów obowiązkowej destylacji — w roku winiarskim 1993/94 — 7 804,87 hektolitrów wina stołowego, przy czym ilość ta została obliczona poprzez zastosowanie do ilości wyprodukowanego wina zawierającego osad drożdżowy, a mianowicie 15 155 hektolitrów (przy wydajności 126 l/ha na podstawie stawki obowiązującej dla dostarczenia do obowiązkowej destylacji wynoszącej 51,5 % wynikającej z rozporządzenia (EWG) nr 610/94 ⁽³⁾) jest nieproporcjonalne wobec okoliczności faktycznych i narusza zasadę słuszności kary, wielokrotnie sformułowanej przez Trybunał?

⁽¹⁾ Dz.U. L 84, s. 1

⁽²⁾ Dz.U. L 44, s. 9

⁽³⁾ Dz.U. L 77, s. 12

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 8 września 2010 r. w sprawie T-29/05 Deltafina przeciwko Komisji, wniesione w dniu 19 listopada 2010 r. przez Deltafina SpA

(Sprawa C-537/10 P)

(2011/C 13/41)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Deltafina SpA (przedstawiciele: J.F. Bellis i F. Di Gianni, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- zmiana zaskarżonego wyroku w części, w której utrzymuje grzywnę nałożoną na Deltafinę, poprzez uchylene lub — posiłkowo — obniżenie tej grzywny;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w części, w której nakłada grzywnę na Deltafinę, lub — posiłkowo — obniżenie tej grzywny;

- obciążenie Komisji kosztami, w tym kosztami postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi w jego uzasadnieniu dwa zarzuty:

- 1) Zarzut pierwszy, jako zarzut główny, dotyczy tego, że Sąd nie uwzględnił zasady równego traktowania, nie rozpatrując odpowiednio zarzutu wnoszącej odwołanie dotyczącego naruszenia zasady równego traktowania przy obliczaniu nałożonej grzywny.

W uzasadnieniu tego zarzutu wnosząca odwołanie twierdzi, że Komisja przyjęła wobec Deltafiny wyższą kwotę wyjściową grzywny na podstawie okoliczności, że Deltafina była największym nabywcą tytoniu przetworzonego w Hiszpanii. Natomiast grzywna nałożona na inne przedsiębiorstwa uczestniczące w naruszeniu (w tym spółkę siostrzaną Deltafiny — Taes) została ustalona wyłącznie na podstawie ich pozycji na rynku surowca tytoniowego w Hiszpanii, to jest na rynku, na którym naruszenie miało miejsce. Grzywna nałożona na Deltafinę narusza zasadę równego traktowania, gdyż Cetarsa i przedsiębiorstwa Dimon/Agroexpansion i Standard/WWTE również były przedsiębiorstwami powiązanymi wertykalnie i posiadały istotne pozycje na rynku tytoniu przetworzonego w Hiszpanii. Okoliczność ta nie została uwzględniona przy ustalaniu ich grzywn. Tymczasem ustalając grzywnę nałożoną na Deltafinę, Komisja wzięła pod uwagę czynnik, którego nie zastosowano wobec innych przedsiębiorstw.

- 2) Zarzut drugi, mający charakter posiłkowy wobec pierwszego, zgodnie z którym Sąd błędnie zastosował pojęcie „przedsiębiorstwo”, o którym mowa w art. 81 WE, odrzucając w sprzecznej i niezgodnej z prawem argumentacji zarzut wnoszącej odwołanie dotyczący braku przyznania Deltafinie tej samej obniżki grzywny co spółce siostrzanej Taes w następstwie wspólnego wniosku o uprzywilejowane traktowanie złożonego przez Taes i Deltafinę pod przewodnictwem ich spółki dominującej Universal.

W uzasadnieniu tego zarzutu wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd błędnie zastosował pojęcie „przedsiębiorstwo”, o którym mowa w art. 81 WE, odbiegając od orzecznictwa sądów europejskich w tej materii, w szczególności wynikającego z wyroku w sprawie C-97/08 P Akzo. Zawiadomienie Komisji z 1996 r. w sprawie nienakładania lub obniżania grzywny w sprawach kartelowych (Dz.U. C 207, s. 4) powinno być zostać zastosowane do przedsiębiorstwa Taes/Deltafina jako całości, a nie odrębnie do dwóch spółek, gdyż zawiadomienie to ma zastosowanie do „przedsiębiorstw”, a nie do pojedynczych osób prawnych. W końcu wnosząca odwołanie twierdzi, że argumenty podane przez Komisję w celu odmówienia Deltafinie obniżki grzywny przyznanej Taes są bezzasadne. Uważa ona, że w świetle takich argumentów Deltafina i Taes tworzyły jedno przedsiębiorstwo i z tego powodu Deltafina powinna być uzyskać taką samą obniżkę grzywny jak Taes.